

Universitätsbibliothek Paderborn

Cvrsvs Theologici ...

Ea Brevitate Conscriptus, Qvam Tot Tantarvmqve Rervm Amplitudo Et
Varietas Patitvr ...

Quas Prima Pars Et Prima Secundæ Divi Thomæ Complectvntvr -
Qvæstiones Insvper Ad Mores & praxim spectantes, quæ peculiarem cum
Scholasticis habent connexionem, declarantur

Carleton, Thomas Compton

Leodii, 1659

Sect. VII. De habitibus supernaturalibus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13718

SECTIO SEPTIMA.

De habitibus supernaturalibus.

I. Præcipua difficultas est, an den- tur virtutes supernatu- rales.
EXPEDITIS iis, quæ ad virtutum naturalium cognitionem spectant, ut completus sit hic de virtutibus tractatus, aliquid necessariò de supernaturalibus addendum. Præcipuum verò, quod circa eas inquirendum occurrit, est utrum de facto dentur hujusmodi virtutes supernaturales, seu habitus per se infusi, ad actus, qui naturæ viribus elici non possunt, producendos ordinati. Sermo autem est de virtutibus moralibus; dari enim virtutes Theologicas supernaturales, *Fidem* scilicet, *Spem*, & *Charitatem*, constans est Theologorum omnium sententia.

II. Prima sententia negat virtutes morales, per se infusas.
 Nonnulli itaque, hujus non infusæ Theologi negant ullos dari hujusmodi habitus morales per se infusos, seu supernaturales: ita Scotus Dist. 56. quaest. 1. art. 1. Ockam in 4. quaest. 3. Gabrieli Dist. 4. quaest. 1. art. 2. & 3. Fundamenta hujus sententiæ afferuntur postea cum solutionibus.

III. Secunda sententia habitus hocce morales dari affirmat.
 Secunda ergo & probabilior sententia affirmat dari hujusmodi habitus morales, per se infusos ad actus morales supernaturales eliciendos naturâ suâ ordinatos. Hæc est communis Theologorum opinio: eam tenet S. Thomas hic, quaest. 63. a. 3. cum suâ Scholâ, Suarez Tom. 3. de Gratiâ, lib. 6. cap. 9. Valentia, hic 19. 6. p. 1. Vasquez hic, Disp. 86. & nostri communiter.

IV. Habitus supernaturales morales non probantur efficaci- ter ex Scri- pturâ.
 Varia Scripturæ loca afferunt aliqui, per quæ hanc sententiam efficaciter probari contendunt, ut dum Sapientiæ 8. vers. 7. ait Salomon: *Sobrietatem enim & Prudentiam docet, & Iustitiam, & Virtutem.* Et vers. 21. *Et ut scivi, quoniam aliter non possem esse continens, nisi Deus det, & hoc ipsum erat Sapientiæ, scire cujus esset hoc domum, &c.* Hæc tamen virtutum moralium infusarum existentiam non probant, optimè liquidem intelligi possunt de naturalibus, seu naturâ suâ acquisitis, quas Salomon à Deo accepit per accidens infusas, hænamque abundè sufficiebant ad effectus ibidem enumeratos; & quicquid de Sapientiâ illic dicitur, intelligi potest de naturali, præsertim si in excellenti gradu, ut Salomoni contigit, fuisset alicui infusus.

V. Alia virtutum moralium probationes ex Scripturâ desumptæ.
 Melius fortasse virtutum, seu habituum moralium per se infusorum existentiam quis probaverit ex illis Scripturæ locis, in quibus, factâ mentione virtutum, Deus peculiariter vocatur illarum auctor, quod arguere videtur virtutes hæc, seu habitus esse per se infusos, ac supernaturales. Hæc nihilominus de actuum supernaturalium productione intelligi commodè possunt, præsertim cum de virtutibus moralibus in peccatoribus dicantur, in quibus certum est nullum esse habitum morale supernaturalem; hi quippe habitus nunquam sine gratiâ reperiuntur: unde ex illis non convincitur existentia horum habituum.

VI. Opera moralia supernaturalia connaturaliter requirunt principium permanentis, sicut autem Theologi.
 Probatio ergo unica & sufficiens hujus conclusionis est, nam ut postea in materiâ de merito ostendam, nullum opus merè naturale est meritum gratiæ & gloriæ, nec habet sufficientem proportionem cum premio vitæ æternæ, qua de causa ponunt Theologi, *Fidem, Spem, & Charitatem*, seu actus Theologicos supernaturales, quamvis ut supra ostendi, dari possint actus *Fidei, Spei, & Charitatis* naturales: sicut ergo ad actus hocce su-

pernaturales eliciendos statuuntur à Theologis habitus, ut nimirum, quamvis elici possint per auxilium extrinsecum, habeant homines principium eorum permanens & stabile, idem dici debet de principiis elicivis actuum moralium supernaturalium, ut nimirum unicuique serici virtutum, *Iustitiæ, Humilitatis, Castitatis, &c.* suus respondeat habitus, seu principium constans, hujusmodi actuum permanenter productivum; connaturalius quippe ad hos actus eliciendos completur anima per hujusmodi principium, quam per auxilium extrinsecum.

Hæc, inquam, unica est hujus conclusionis ratio; si quis autem ab auctoritate eam probare velit, satis apertè doctrinam hanc tradere videtur Concilium Tridentinum Sess. 6. cap. 7. Ubi de justificatione impii loquens, eam definit esse renovationem interiorem per infusionem gratiæ & donorum: quæ verba, universalia cum sint, non est cur ea quis restringat ad solos habitus virtutum Theologicarum, præsertim cum, ut numero præcedente vidimus, eadem virtutum moralium hac in parte, & Theologicarum sitatio.

Eadem veritas à Clemente Quinto doceri videtur in Concilio Viennensi: cum enim non levis inter Scholasticos eo tempore esset circa virtutum tam Theologicarum, quam moralium infusionem disceptatio, multique nullos omnino virtutum habitus cum gratiâ infundi affirmarent, definit Pontifex in Baptismo simul cum gratiâ infundi virtutes: quod Pontificis pronunciatum nullo fundamento quis de solis virtutibus seu habitibus Theologicis dixerit intelligendum, cum Clemens indiscriminatim loquatur de omnibus. Hoc ergo Pontificis statum quamvis sententiam nostram non convincat, eam tamen probabilissimam reddit, & alterâ longè probabiliorē.

Accedit Patrum auctoritas, qui hoc non leviter insinuare videntur, maxime S. Gregorius Homil. 5. in Ezechielem, ubi sic habet. *In sanctorum quippe cordibus juxta quasdam virtutes (Spiritus Sanctus) semper permanet, &c.* inter has autem virtutes non tantum *Fidem, Spem & Charitatem*, seu Theologicas numerat, sed etiam morales, *Humilitatem, Castitatem, Iustitiam & Misericordiam.* Cum ergo dicat S. Doctor Spiritum Sanctum per has virtutes in Sanctorum cordibus manere, intelligi nequit de virtutum istarum actibus, actus quippe non permanent, sed momento interdum transeunt, ergo de aliquo permanente & stabili loquitur, & consequenter de horum actuum habitibus.

SECTIO OCTAVA.

Solvuntur argumenta contententiâ non dari habitus supernaturales virtutum moralium, & alia quadam annotantur.

OBJECES primò, hos habitus nullo modo esse necessarios, cum actus naturales virtutum moralium ad meritum gratiæ & gloriæ sufficiant, si à gratiâ dignificentur. Conf. neque enim in Scripturâ, Conciliis, aut Patribus ullum est hujusmodi habituum vestigium. Ad argumentum simul & confirmationem responsum est sectione præcedente, num. 6. & sequentibus, ubi ostendi actus merè naturales ad meritum non sufficere, & insuper probavi ad hos habitus statuendos non deesse auctoritatem.

VII. Virtutum moralium infusarum habitus probantur ex Concilio Tridentino.

VIII. Clementis V. pro virtutibus moralium infusarum habitibus auctoritas.

IX. Docent Patres dari habitus supernaturales virtutum moralium.

I. Ostensum jam est actus naturales non sufficere ad meritum.